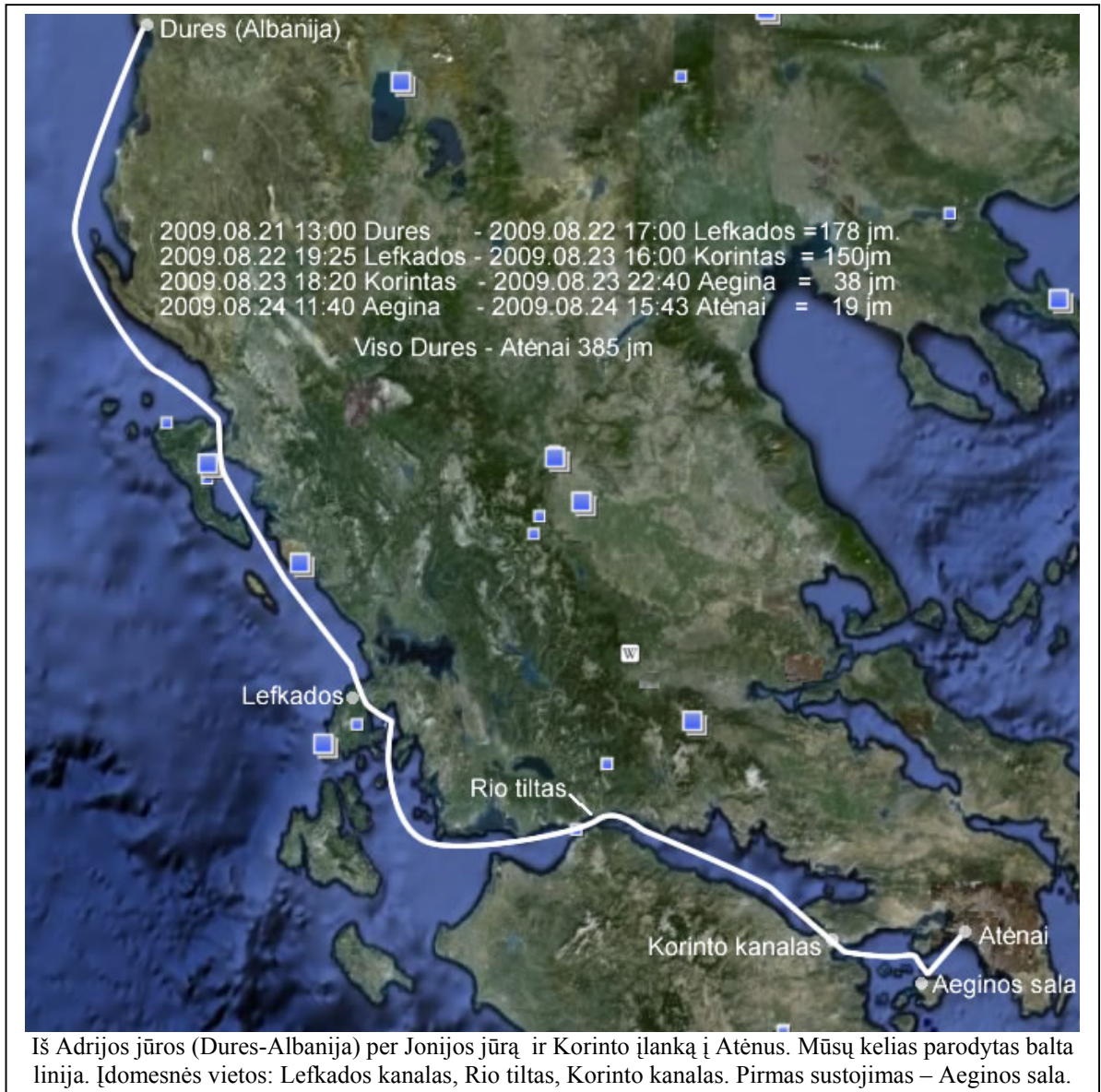

2. Lietuvos Argonautai, arba 7-ios jūros per 6-ias savaites. II-a dalis. Graikija

2.1. Lefkados

Kai išplaukėme iš Dures rugpjūčio 21 dieną, pūtė rytai. Pakankamai greitai nutolome nuo Albanijos sostinės genami dviejų balų vėjo. Dabar, prisimindamas tą dieną, supratau, kodėl Albanijos krantai tokie liūdni. Todėl, kad horizonte nesimato nei vienos jachtos. Kranto linija, jūra, jokių salų ir jokių jachtų. Visi rimtai krante stato šviesų rytojų. Nieko negali būti liūdniau, nei gyvenimas geresnės ateities viltimi. Juk žmogus laimingas čia ir dabar. O jaustis nelaimingu čia ir dabar dėl ateities daro žmonės tokius, kokius dažniausiai ir matome aplinkui: skubančius, suirzusius, nepatenkintus. Ir vardan ko? Vardan to, kad gautų pensiją? Žinant, kokio dydžio yra senatvės pensijos ir kiek kainuoja maistas per mėnesį, darosi nesuprantama – kam dirbti visą gyvenimą už lėkštę sriubos. Dirbdamas turi tą lėkštę ir neturi laiko niekam daugiau. Pensijoje – duos tą lėkštę, bet jau neturėsi niekam daugiau. Štai tokios teisingos mintys apėmė paliekant Albaniją.

Albanijoje tik tiek gerai, kad kainos mažos. Verta atplaukti apsipirkti. Ir įplaukimo/išplaukimo procedūros, kai viską tvarko agentas, nesudėtingos. Mes palikome Albaniją taip paprastai, lyg būtume išplaukę iš Šengeno erdvės valstybės.

Taigi, trumpai apie kainas Albanijoje.

Viešbučio restorane (o ten kainos turi būti aukščiausios), alus 1,9 euro, tuno salotos (kiekio pakanka sočiai pavalgyti) 3,7 euro, jautienos steikas 9 eurai. Tai ir visi pirkiniai, neskaičiuojant cigarečių. Paskutiniu momentu spaudos kioske nusipirkau Camel cigarečių bloką. Prašė 11 eurų, nusiderėjau už 10. Geras pavyzdys: Lietuvoje blokas kainuoja 77 Lt, o Albanijoje 35 Lt.

Vienok, greičiau į Graikiją. Tada ji man atrodė kaip rojus, lyginant su Albanija, iš kurios išsivežėme 42 muses (jokioje kitoje šalyje mūsų nebuvo kankinę musės), kurias laisvalaikio daužėme su Kristupu rankšluosčiais, nes jos neleido miegoti.

Sutemo. Naktis praėjo ramiai. Išaušo. Naktį vėjas buvo visai nurimęs, bet įdienojus pradėjo pūsti, o po pietų, priartėjus prie Lefkados, jau ir trys baliukai linksmi mus ginė tikslo link. Lefkados miestas stovi ant užpelkėjusios lagūnos kranto, skiriančios salą nuo kontinento. Per tą lagūną yra kanalas, kurio pagalba galima sutaupyti laiko ir neplaukti aplink salą. Įplaukimas į kanalą pažymėtas ploteryje: prie smėlėto rytinio kyšulio krašto stovi žalia boja, už kurios reikia sukti į dešinę į siaurumą. Viskas kaip ir aišku, tačiau... nuo Lefkados ir prasidėjo naujas Graikijos supratimas. Mat nesu niekada buvęs joje ir visi mano įsivaizdavimai turėjo būti patikrinti realybės testu.

Pirma, kas pasirodė ne taip – bojos mes neradome. Krantai arti, seklu, baisu. Palaukėme kol

į kanalą prasmuks keletas kitų laivų, tada patys iš paskos.

Turiu savo sudarytą gero kapitono savybių sąrašą. Viena iš jų – pasirūpinti jūrlapiais ir locijomis. Jūrlapius gavome su nuotykiiais, aprašytais pirmoje dalyje. O locijų – nei kvapo. Vienintelė vieta, kur uoste buvo buriuotojų parduotuvė, tai Dubrovniko AIC marina. Bet tenai net Kroatijos locijos nebuvo, nekalbant apie Graikiją, Italiją ar kitas Viduržemio jūros šalis (dar kartą įrodo, kad Kroatijoje niekas neplaukia už šios šalies ribų).

Todėl atplaukėme į Graikiją be jokios informacijos apie uostus, radijo ryšio kanalus, navigacinius ženklus ir paaiškinimus – kaip įplaukti į uostus, kur kokie tiltai, koks jų aukštis, koks jų darbo grafikas jei jie yra pakeliami, kokios

Lefkados kanalo įplaukimo boja, kurios nėra.

atsidarys 17 valandą. Kažkas nuo jachtos tikslina, kad tiltas atsidarys 18 valandą. Jokios

informacijos prie tilto – koks jo darbo grafikas. Visur tik pustomas smėlis, viksvos, subraižyti automobiliai, nešamos iš po automobilių ratų dulkės ir neapibrėžtumas. “Vostok, dielo tonkoje¹”, - sakė raudonarmietis Suchovas filme “Baltoji dykumų saulė”. Taip ir mes. Visos jachtos, nežinodamos tilto grafiko, bando švartuotis prie krantinės, prie kurios niekas nežino gylio. Pavyksta. 2009.08.22 16:21 stovim. Kalbam su vokiečiais. Jie su šeima jau treči metai keliauja po Graikiją stoviniuodami patikusiose vietose. “Taip”, - pagalvojau, - “o mes per 6 savaites planuojame apiplaukti visą Viduržemio jūrą. Gal mes kokie pamišę sprinteriai?”

Tiesa, automobilinis tiltas, užtvėręs mums kelią, yra plaukiantis. Jis atrodo kaip keltas

Lefkadados miestas, marina ir kanalas, kuriame, pasirodo, kyla ir leidžiasi lėktuvai.

sustojantis tarp dviejų krantų ir nuleidžiantis slipus, kad automobiliai galėtų per jį pervaziuoti. Originalu, ar ne?

Staiga visi subruzda, tiltas “atsidaro”. 17:02, nors buvo sakyta, kad tiltas atsidaro 16 ir 18 valandomis (kas dvi valandas), mes jau plaukiame. Priekyje perpildyta marina, bet vikrūs marinos darbuotojai su racijomis (VHF 69) priplaukinėja prie jachtų ir palydi į laisvas vietas. Mes klausiamo kainos. Kaina 60 eurų. Dar nėra tamsu ir

¹ Rytai – reikalauja delikataus elgesio.

nutariame tik prisipilti vandens (išnaudojome 600 ltr) bei degalų. Nesvarbu, sako darbuotojai, jei sustosite ir vienai minutei – mokėsite kaip už dieną.

Nutariame stoti prie degalinės, kur randame ir vandens čiaupą.

- Ar galime prisipilti?

- Taip.

- O kiek kainuoja?

- Kiek negaila.

Štai tokia Graikija. Iš pirmo žvilgsnio. O toliau buvo dar gražiau.

Pilamės kurą ir vandenį ir “raus” iš svetingo Lefkados. Nieko nepamatėme, tad dabar, žiemą, keliauju po Google Earth ir grožiuisi vaizdais, kurių vietose buvau bet vaizdų nemačiau.

Lefkos kanalas sekus, atitvertas nuo lagūnos, kad nebanguotų pučiant stipriam vėjui. Vandens spalva – murzina. Vanduo dvokia, lyg plauktum kanalizacijos grioviu.

Mums pasitaikė ramus oras. Tačiau Jonijos jūra nėra tokia taiki, kaip Adrijos. Jonijos, Egėjo ir Tirėnų jūros audringesnės. Ypač tai pasakytina apie Tirėnų jūrą. Sardinijos, Korsikos pakrantes. Ten neretai vėjai išsismarkauja. Adrijos jūrą nuo šių vėjų dengia Italijos “pusbatis” (pusiasalis).

Hidroplanas leidžiasi šalia Lefkados jachtklubo.

per mišką. Degė miškas. Neturėjome jokių žinių – kas vyksta. Tik vėliau, jau Atėnuose sužinojome, kad visa Graikija 4 paras kovojo su miškų gaisrais.

Po tilto – nejauku. Nežinome aukščio ir, kaip visada, atrodo kad stiebo viršūnė kliudys tiltą. Specialiai nežiūriu. Žinau, kad tai optinė apgaulė. Iš anksto pamatavau aukštį po tilto apšvietimo stulpų skaičiumi. Tilpo 4. Užteks.

Lefkas kanalas. Maksimalus greitis 4 mazgai, VHF kanalas 69.

Tas pats ir su Jonijos jūra (tarp Italijos ir Graikijos). O Egėjo jūra gyvena visai atskirą gyvenimą (tarp Graikijos ir Turkijos). Ten vasaromis pučia pastovus “skersvėjis” iš šiaurės į pietus, vadinamas “Meltemi”.

19:25 rugpjūčio 22 dieną išplaukiame iš Lefkos degalinės ir 3 mylias motoruojamės kanalu. Po to naktinis plaukimas link Rio tilto, prie kurio atsiradome 6:50. Naktį matėme daug dūmų, o paskui ir dvi ugnies juostas, šliaužiančias įkalne

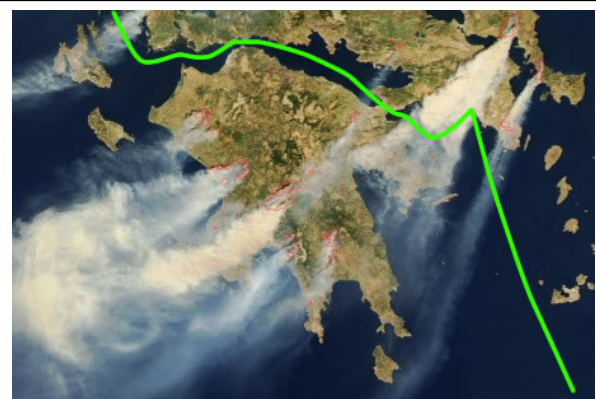
Lefkados kanalas.

Korinto kanalas iš lėktuvo.

mazgų, tačiau burių nemažinam, nes greitai užlysime už kyšulio. Visas dangus priekyje pilnas tirštų dūmų, kvepiančių svilėsiais. 16:20 mes jau prie Korinto kanalo – įstabaus griovio per vidurį kalno. Visi laivai laukia avant-poste nuleidę inkarus. Mes taip pat.

Staiga laivai pajuda. Rikiuojamės įplaukimui į kanalą. Kanalas šnekasi VHF11 su laivais. Pradžioje suplaukia visi motoriniai laivai. Besirikiuojant mes priartėjame prie didelio katerio, kuriame vaikšto į apsauginius panašūs kostiumuoti bičai. Staiga girdime, kažkas švilpia. Tai apsauginis. Ir moja mums ranka mostu, kuris reiškia “otchujarivaite”. Acha, pirmą taisyklę Graikijoje išmokta. Naujos laivų prasilenkimo taisyklės čia skamba sekančiai: kelią užleidžia tas, pas ką krancai ir stiebai mažesni.

Rugpjūčio mėnesio Graikijos gaisrai iš palydovo. Mūsų kelias – žalia linija.

Korinto kanalo žemėlapis.

Korfu miesto vėliava.

Korinto kanalo sienos – smiltainis. Laivai juda labai greitai. Sukame variklį 2700 apsiskūmų ir plaukiame 7 mazgų greičiu kad neatsiliktume, o gal kad ant mūsų neužplauktų iš paskos.

Korinto kanalas iš Korinto įlankos pusės. Visas dangus uždengtas degančių miškų skleidžiamais dūmais.

Informacija iš Wikipedijos: Korinto kanalas - kanalas kertantis [Korinto sąsmauką](#). Kanalas jungia [Jonijos jūrą](#) ir [Egėjo jūrą](#), leidžia laivam išvengti kelionės aplink [Peloponesą](#) ir sutaupyti ~400 km. Ilgis - 6,3 km. Plotis 24 m. Gylis - 8 m. Kanalą supančios uolos pasiekia 17 m aukštį. Iškastas 1881-1893 metais. Kanalas per siauras dideliems kroviniams laivam, todėl dažniausiai juo naudojasi turistai. Per metus praplaukia

~11 000 laivų.

Per kanalą eina trys tiltai. Kanalo galuose įrengti panardinami tiltai. Vakarinėje sąsmaukos pusėje prie kanalo išsidėstęs [Korinto miestas](#).

Nuotraukose matosi dūmai. Visas oras prisotintas gaisro kvapų. Bet mums kaip ir nieko negresia. Plaukiame per kanalą, džiaugiamės, tačiau tik tol, kol priplaukiame jo pabaigą.

Išplaukę iš kanalo matome, kad dešinėje švartuojasi ne graikiškas vėliavas turintys laivai. O mes neturime locijos ir nežinome, kad kanalas mokamas. Tuoj mums

Dangus nuo dūmų apsiniaukęs, kaip sūdną dieną.

Korinto kanalu plaukiančius didelius laivus tempia vilkikais.

kelią užtveria laivelis ir varo prie krantinės. Graikai gestikuliuoja, neva čia kažkas norėjo pabėgti neapsimokėjęs.

Laukiame eilės švartuotis. Ir sulaukiame. Užeinam įstrižai prie molo, o čia didelė muilinė (kateris) jau šliaužia šonu į mūsų vietą. Tačiau greitai besimokantis Rimas momentaliai sutvarko judėjimo neteisybes. Garsiai sušvilpia ir pamoja ranka taip, kad judesys būtų kuo panašesnis į "otchujarivaitie". Ir katerio vairuotojas tai teisingai supranta.

Einu į kontorą, nešu lapus. Tenai su manimi nedraugiškai šneka ir galiausiai įvardina kainą – 250 Eurų. Nieko sau. Apsimokam.

Nuotaika kiek prislopinta bet guodžiame save, kad gyvenime tai buvo gal vienintelė galimybė praplaukti Korinto kanalu. Tebūnie taip, malonumai turi kainuoti brangiai. Nežinau, ar dėl 250 eurų plauktume 200 jūrmylių aplink Peloponeso kyšulį.

Nors, kaip sužinojome vėliau, Korintas yra “entry port”, bet funkcionierius mums apie tai nieko nepasakė. Pasirodo, įplaukimo uostuose visi užsieniečiai privalo gauti knygą “Transit log”. Vėliau, kiekviename uoste ją pateikti policijai kartu su role. Kiekvieną kartą išplaukiant iš uosto – turi vėl lankytis policijoje, kur pastaroji daro atžymas apie apsilankymą, bei ima mokesť už uostą. Tai tokios knygos mes Korinte negavome ir po to Atėnuose teko lakstyti po visą miestą pas komercinio uosto valdininkus.

Korinto kanalas.

Pakeliami tiltai Korinto kanale iškyla iš po vandens.

O valdininkai, reikia pastebėti, Graikijoje yra kitokie, nei kur nors kitur. Visi jie turi ant stalų kompiuterius. Suprantama – kompiuterių amžius. Tačiau visus popierius jie pildo

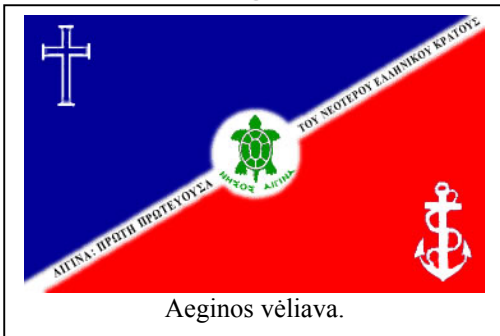
Siroko, dar vadinamas Jugo, Lefkos kanale. Tai karštas ir drėgnas pietų vėjas, pučiantis išilgai kanalo ir sukeliantis stiprų bangavimą.

ranka per kalkę. Ima tris blankus, kaišioja kalkes, rašo, skaičiuoja kalkuliatoriais, o jei kas neaišku, čiumpa telefoną ir kiekvienas pokalbis trunka ne mažiau, nei 10 minučių. Tad, jei valdininkui reikia tris kartus paskambinti, ruoškitės pusę valandos trinti kelnes ant kėdės.

Kiti pasakojo lygiai tokius pačius išpūdžius: rašo, skaičiuoja, galiausiai pareiškia – jūs turite mokėti 2 eurus ir 45 centus. Turbūt kalkė, popierius ir valdininko

alga kainuoja brangiau.

2.3. Aegina

Po Korinto kanalo, iš kurio išplaukėme 18:20 vietos laiku, nutariame plaukti į Aegino salą pailsėti. Keliaujam veik tris paras. Reikia ir po žemę pavaikščioti.

Kol daplaukėme iki salos,

Aeginos salos uosto vaizdas iš jūros.

Švento Nikolo bažnytėlė Aeginos uoste. Yra legenda, kad Italijos miesto Bari žvejai iš Turkijos išvogė Šv.Nikolos palaikus. Šv.Nikola – Graikijos šventasis globėjas (kartu ir žvejų bei jūreivių), o kartu ir Kalėdų senio prototipas, anonimiškai padėdavęs vargšams.

sutemo. Į uostą teko lįsti naktį. Mus šiurpino nuo kranto į akis nukreipti prožektoriai ir dideliais greičiais pro šalį zujančios raketos – kateriai ant povandeninių sparnų.

Uostas Aeginoje, žinoma, buvo perpildytas. Jokių pontonų, jokių inkarinių tombojų, jokių uosto tarnautojų kad parodytų vietą ar paimtų švartovus. Graikija. Šliaužiame lėtai išilgai inkarinių grandinių, dairomės vietos. Kai jau nusprendžiame stoti antru bortu ir stumti laivagalį prie kitos jachtos, kad 12 žmonių laiptotų per ją į krantą, kažkas nuo kitos jachtos mums balsu patarinėja galimą sustojimo vietą. Paimame racijas ir ramiai pasikalbame VHF68. Tai

švedas mumis pasirūpino. Jaučiame skandinavišką solidarumą. Jis mums pataria stoti galu į krantinę šalia maršrutinės “raketos” keleivių išlaipinimo vietos.

Apsukame cirkuliaciją, užplaukiame toliau nuo krantinės ir pradėdame leisti inkarą. Tada nuo kito laivo ponas su ponia pradeda kažką šaukti. Krante nuėjau pas juos paklausti – ko jie norėjo iš mūsų. Ponia, garbingo anglo žmona, man paaiškino. Matote. Jie taip sunkiai užvežė du inkarus. Žmona lieka savaitei viena ir pergyvena kad nereikėtų peršvartuoti laivo užėjus nepagadai. Kad tik neužmestume savo inkarų ant jos grandinių. O jei jau užmetėme, kad netrauktume inkaro išplaukdami, o priplauktume prie jo, kad neduok dieve jų inkarai nepajudėtų. Toks tai gyvenimas ten, kur valdžia nežino už ką gauna pinigus. Tarkime, Sardinijoje, Porto Cervo, tokia situacija buvo sutvarkyta paprastai. Uosto tarnautojas nuplaukė su gumine valtele į inkaro išmetimo

Aeginos žvejų uostelis.

Daržovių turgus Aeginos uosto krantinėje.

vietą ir parodė: “nuleisk čia”.
Paprasta, kai žinai ką ir kam darai.

Naktinis Aegino salos gyvenimas jaukus. Neoninės reklamos, lauko kavinės, šilkinis moterų šalikus plaikstantis karštas vėjas, įkaitęs grindinys. Aegina netoli nuo Atėnų. Tik 18 jūrmylių. Tai lyg ir Graikijos Nida. Saloje tik poilsiaujama. Keltai zuja tarp salų ir pakeisti vietovaizdžius labai lengva. Tereikia sėsti į laivą. Taip ir daro visi aplinkui: atvyksta arba išvyksta, ridendami ratukinius lagaminus.

Diena išaušta rami. Einu

padėkoti švedui už gerą naktinį patarimą. Nunešu skardinę alaus. O po to – tvarkyti dokumentų. Taip prasidėjo mano vaikščiojimas po policiją, kurioje per buvimą Graikijoje buvau daugiau kartų nei per visus 20 metų Lietuvoje.

Graikija biurokratinio požiūriu stipriai lenkia visas Europos Sąjungos šalis. Buriuoti Graikijoje su svertima vėliava nelengva. Kiekviename uoste privalai nueiti į policiją atvykęs ir išvykdamas iš uosto. Nelengva ir policiją susirasti. Ji būna nuogrūsta į antrą aukštą. Įėjimas – iš mažos šoninės gatvelės. Viduje 3-5 nuobodžiaujantys policininkai

Aeginos krantinė – pilna kavinių.

Tipiška Aeginos gatvelė.

ir tik vienas iš jų ką nors dirbantis. Matyt “salaga”². “Starikai”³ dažniausiai rūko. Ant stalų – kompiuteriai, bet viskas pildoma ranka trimis kopijomis per kalkę. Kiekvienas uždeda mažiausiai tris antspaudus.

“Ką, atplaukėte iš Albanijos? Ką, komercinis laivas? Ką, dešimt keleivių? Na, nežinome, duosime leidimą plaukti tik iki Atėnų, o tenai – į komercinį uostą Piraja ir aiškinkitės su imigracija, muitine ir policija”,- tokį verdiktą gavau po pusantros

² Salaga – šauktinis Sovietų kariuomenėje, tarnaujantis pirmus metus.

³ Starikas – vis tie patys Sovietų kariuomenės terminai. Starikas – tai senbuvis.

valandos popierių vartymo, rūkymo, viršininko laukimo, kuris “vėluoja” į darbą ir telefoninių pokalbių.

Pasirodo, Kroatijoje pildytoje rolėje, vadovaujantis Kroatiškais reikalavimais, buvo įrašyta, kad mūsų nuomojama jachta yra komercinis laivas (ne pramoginis). Kroatiai laivo

Mūsų didelė vėliava Graikijos Aeginos uoste.

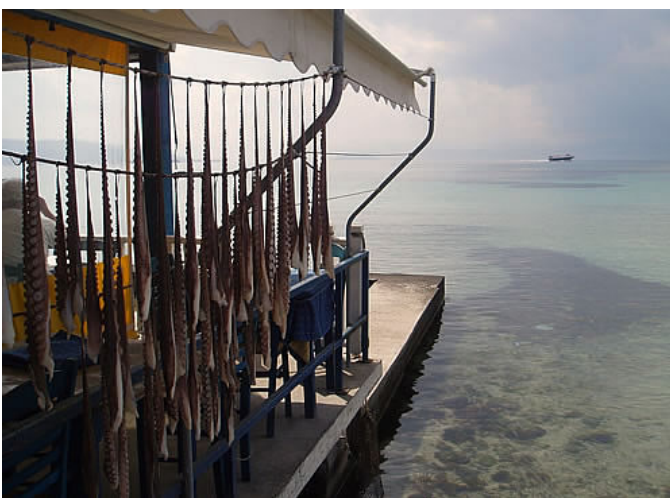
nuomą supranta kaip komerciją. Europos Sąjungoje komerciniu laivu vadinamas, tarkime, tanklaivis, bet ne poilsinė jachta nuomai. Ši formuluotė užkliuvo Graikijoje. Antra, kroatiai savo kalba užrašė, kad visi plaukiantieji yra “putniki” ir išvertė – passengers, t.y. keleiviai. Trečia, atplaukėme iš Albanijos, kuri garsėja savo ekonominiais pabėgėliais. Ir iš karto visi vartai mums užsidarė. Ketvirta, neturime “transit log” – specialios

knygos, kuri išduodama pirmame Graikijos “port of entry”.

Žodžiu – visas bukietas. Ir galiausiai, girdžiu klausimą: “Kuri jūsų jachta?”. Šita, rodau per langą, ant kurios stiebo plazda 40 kvadratinių metrų Lietuvos vėliava. Veidai ištišta. Po trumpos pauzės jaunas policininkas sako: “mes suprantame, kad jūs esate savo šalies patriotai, bet negražu, kai mūsų Graikijos vėliava plazda žemiau lietuviškos ir mažesnės”. Tenka jį raminti: “pagal tarptautinę Plačiųjų jūrų konvenciją privalu kelti

Aegina uosto krantinė pučiant vakarų vėjui. Mums sekėsi su ramiais orais.

Džiūsta aštuonkojai ir laukia savo eilės į puodą. Aš, kaip neabejingas šiam jūrų gyvūnui, vis atkreipiu dėmesį. Kartą paragavęs Ispanijoje, dabar negaliu sustoti.

lankomos šalies valstybinę vėliavą po dešiniu zalingiu. Taip ir padaryta. O dešinys zalingis yra žemiau stiebo viršūnės. Tad čia ne mes negerbiame jūsų valstybės, o tokia tarptautinė praktika”. Policininkas aiškiai nežino nei Plačiųjų jūrų konvencijos, nei vėliavų etiketo, tad, norėdamas visiškai nesusikompromituoti, taikiai linkteli ir išsiskiriame geruoju.

Taip Graikija vis labiau nusivainikuoja mano akyse. Pirma, nebuvo navigacinio ženklo Lefkados įplaukime. Antra, Korintas nuplėšė daug pinigų ir nieko nepasakė dėl “transit log”. Trečia, policija Aeginoje buvo negeranoriška. Ir

galiausiai,- uoste nėra nei elektros, nei vandens, nei dušo, nei tualetu. Nors šik ant krantinės.

2.4. Atėnai

Alimos marina Atėnuose, kur stovėjome. Milžiniška. Be vietinių – neįmanoma susigaudyti. Bet vietinių – nei kvapo. Diametraliai skiriasi nuo Turkijos, kur vietiniai ne tik zuja guminukėmis aplinkui, bet ir priešvartuoja.

Atėnų vėliava.

“Plaukite į Piraja uostą ir praeikite “entry” procedūrą”,- išlydi Aeginos policininkų patarimas. Rugpjūčio 24 dieną 11:40 pakeliame bures į Atėnus. Piraja uostas – komercinis uostas. Radijo ryšio kanalas VHF13. Atstumas 18 jūrmylių. vėjas – šiaurės.

Atplaukiame į Piraja uostą, o ten visi šaukia nuo krantų – tai draudžiama zona. O mes atgal – mus čia atsiuntė iš Aeginos. Priplaukia locmanas ir šaukia per langą vietoj to, kad pasikalbėtų per radiją. Aš jam rodau rankinę raciją. Po kiek laiko jis supranta, ką tai reiškia. Įsijungia. Pakalbam. Stebisi – ką čia Aeginos policininkai sugalvojo. Leidžia mums ramiai plaukti į jachtų mariną Alimos (Kalamaki) už dviejų jūrmylių.

Mums tenka patiems dairytis ir ieškoti vietos. Pilnas bardakas.

Alimos marinoje

išgirstame sekančią sentenciją, įėjusią į auksinį reiso fondą. Žodžiu, įplaukiame į uostą. Žinoma, kad niekas mūsų nelaukia ir neparodo – kur svečių uostas. Tiltelių daug. Įplaukiame į vieną tarpą tarp jachtų, matome krantinėje kelis vietinius. Bakinis matrosas angliškai šaukia:

Komandų pasikeitimas Atėnuose.

“What is VHF channel of marina?” Vietinis gestikuliuoja, kad jis pasitars su draugais. Tariasi. Grįžta ir šaukia atgal: “It’s not a channel, it’s marina”. Mes skaniai juokiamės.

Priplaukiame prie tiltelio, kur matome vietinius. Klausiamo to paties. Jie nežino. Gal 11-as (iš tikro buvo 71-as). Galiausiai jie pasiūlo stoti prie jų tiltelio ir padeda prisišvartuoti. Aplinkui daug laisvos vietos, o jachtos, kurios stovi, turi vienos ir tos

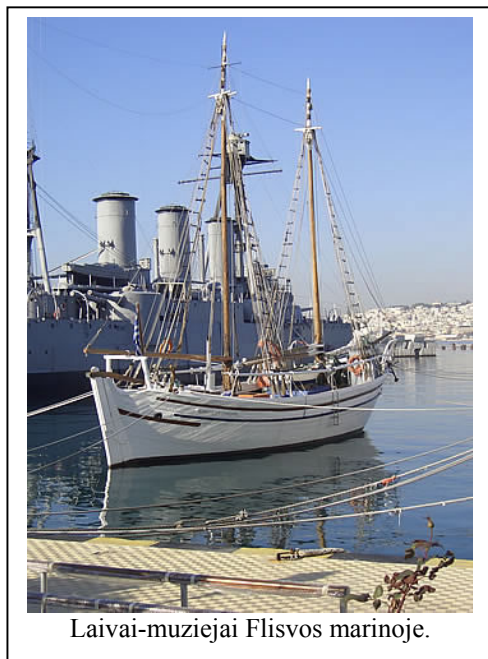

Lietuvos ir Rusijos rinktinių varžybose Atėnuose.

pareikalaujama 160 eurų. O čia dar žinia – šiandien vakare žaidžia Lietuvos krepšinio rinktinė su Rusijos rinktine. Kaip nepamatyti. Visi nutariame eiti.

Vakare paimam taksi ir važiuojame į Olimpinių stadioną. Taksistas važiuodamas siūlo verslą: jums į vieną galą kainuos 30 eurų, bet jei duosite man 70 eurų, tai aš jūsų lauksiu prie stadiono tol, kol baigsis varžybos. Nesupratom tokios skaičiuoklės. Į abu galus 30+30=60. O jis prašo 70 ir jokios garantijos, kad nedings su visais pinigais. Nesutinkame.

Atveža iki stadiono, o ten nei gyvos dvasios. “Ar tikrai čia atvežėte”, - klausiam. “Čia, čia. Eikite pro vartus ir visą laiką į priekį ir pamatysite”, - atsako. Einame. Pasirodo, mus atvežė iš kitos pusės, apsukęs miestu visą ratą. Kitiems pasisekė geriau. Tie, kuriuos vežė tiesiai, sumokėjo tik 18 eurų.

Laivai-muziejai Flisvos marinoje.

Gretimos marinos “Flisvos” parduotuvė alėja (į šiaurę nuo Alimos). Čia galima gauti ko širdis geidžia. Nuo šekelio iki locijų.

pačios charterinės kompanijos vėliavas. Viskas aišku, vietiniai nutarė užsidirbti – davė mums laisvą vietą, nes jų išnuomos jachtos negrįš iki šeštadienio. O šiandien trečiadienis.

Atėnuose – mūsų įgulų pasikeitimo punktas. Sekanti įgula atvyksta rytoj, t.y. rugpjūčio 25-ą dieną. O darbų turime į valias: išskalbti patalynę, užpirkti produktus, galiausiai pamatyti Atėnus. Užsakome patalynės skalbimą. Sulygstame kainą 50 eurų, o kai atveža skalbinius,

Galera Flisvos marinoje.

turėjo įstabų tarzanišką balsą, kuriuo kleketuodavo kiekvieną kartą, kai mūsų rinktinė įmesdavo į krepšį.

Po varžybų vėl paimam tris taksi. Lekiam per Atėnus su taksi atgal per naktinį miestą. Taksi greičio rodyklė rodo 120. Po to ir 140. Trys taksistai lenktyniauja vienas su kitu, o mes nieko nesuprantame, kam taip skubama į aną pasaulį. Gal mokame per didelius pinigus?

Taigi, išpūdžiai iš Atėnų tokie: nežiopsok, nes apvogs. Graikija pradeda įgauti eilinės pietų šalies požymius: skurdas, liumpenai ir

pinigais pagrįsti santykiai. Visi stengiasi apgauti.

Sekančią dieną, t.y. rugpjūčio 25-ąją, vietoj to kad važiuočiau į miestą, minu pas policininkus. Alimos marinoje yra policininkas. Jam viską paaiškinu. Jis supranta. Skambina, tariasi, vėl skambina, vėl tariasi. Galiausiai sako: “sutariau, kad nereikėtų važiuoti į komercinį uostą Pirajoje (Atėnų rajonas, kaip pas mus Fabijoniškės). Teks tau nuvykti į gretimą mariną Flisvos, kuri yra tiesiai, tiesiai ir į kairę prie pirmos sankryžos”.

Išeinu. Tuoj pat ir sankryžą, bet kairėje jokios marinos. Tik tolumoje matau stiebus. Tai ir minu. Po 45 minučių aš jau marinoje. Graži policininkė su balta uniforma, su antpečiais ir skrybėlaite vos ne

Galeros priekinis taranas.

Galeros gale – vairas.

pasiunta, kai išdėstau savo rūpestį. Skambina, gestikuliuota, barasi, pyksta ant tvarkos savo šalyje. Galiausiai pradeda pykti ant manęs ir nusiunčia mane į Pirajos uostą. Tiesa, šioje marinoje gausu buriuotojiškų reikmenų parduotuvių. Tenai išigijau locijas Kroatijai, Graikijai, Trukijai ir Italijai. Keturios anglų leistos locijos sveria ne mažiau 5 kilogramų ir kainuoja 1'000 Lt su “didmenininko” nuolaida.

Flisvos marina didelė. Joje yra ne tik parduotuvių alėja, bet ir stovi laivai-muziejai. Atitarnavę laivai, kaip mūsų fregatas “Aukštaitis”, kuri Seimas

ruošiasi supjaustyti į metalo laužą. Atėnuose stovi ir laukia lankytojų. Tai juk istorija.

Važiuoju iki Pirajos uosto su taksi už 5 eurus. Ten randu pasieniečius. Jie jau žino apie mane. Kiekvienas antspauduoja rolę, kalba telefonu, siunčia pas muitininkus, kurie yra tiesiai

priešais juos. Problema tik ta, kad du pastatus skiria uosto vanduo. Vėl taksistas veža. Nuveža pusę kelio nuo Alimos iki Pirajos ir uždainuoja: 15 eurų. Bet aš jau mokytas. Duodu 5 ir pažadu iškviešti policiją, jei jam pasirodys mažai. Tai suveikia.

Muitininkas galiausiai išduoda man “transit log” ir paima 60 eurų. Viskas antspauduojama, rašomi popieriai ir taip praeina geras pusdienis. Mane vedžioja pas “dėdes” kurie kiekvienas turi kompiuterį bet viską rašo ranka ir antspauduoja. Kiekvienas turi nuo 10 iki 16 įvairiausių antspaudų. Atgal vėl su taksi į Alimos už 10 eurų. Prakeikti biurokratai.

- Ar jūs visas jachtas taip vaikote, ar tik mus su Kroatiška vėliava,- klausiu muitininko.
- Visos jachtos su užsienio vėliavomis privalo turėti “transit log”, - atsako “mielasis”.
- Vadinasi ir vokiečiai ir italai ir kiti užsieniečiai kiekviename uoste priversti vaikščioti po policijas?
- Taip.

Kiek nusiraminiu, kad ne vien mus taip

Galera iš priekio.

REPUBLIKA HRVATSKA
MINISTARSTVO MORA, PROMETA I INFRASTRUKTURE

ČARTER TVRITKA: ANKORA-NAUTIKA D.O.O. 1601270
IME JAHTE I/II OZNAKA BRODICE: KATI
VLASNIK JAHTE I/II BRODICE: TEHNO-MEDIKA D.O.O., ZAGREB, A

POPIS POSADE I PUTNIKA

BR.	IME	PREZIME	MJESTO OZNAKA I DATUM RODENJA	OZNAKA LIJASTVO	VISTA I BROJ I SPISALVE O IDENTIFIKU	UVJENJENJE VEŠOCNA I POSREDOVANJE BIH
1	Kuruc	Dovydanas	Litva, 1955-10-02	Litva	Publincak C 63468 0362	
2	Dovydanas	Litva	1979-07-20	Litva	Publincak C 084303 0362	
3	Tomas	Stankovic	Litva, 1976-11-01	Litva	Publincak L 464113	
4	Dovydanas	Kucmanovic	Litva, 1970-05-17	Litva	Publincak T 0217479	
5	Litva	Kucmanovic	Litva, 1982-12-13	Litva	Publincak 22202811	
6	Dalia	Surinje	Litva, 1981-11-03	Litva	Publincak 02001387	
7	Inguta	Neugirane	Litva, 1989-05-25	Litva	Publincak 02017713	
8	Martina	Milutinovic	Litva, 1984-08-29	Litva	Publincak 02202783	
9	Neugirane	Inguta	Litva, 1988-02-10	Litva	Publincak 020170190	
10	Inguta	Neugirane	Litva, 1981-02-10	Litva	Publincak 02101263	
11	Romas	Kubickas	Litva, 1985-03-31	Litva	Publincak C 782151	
12	Onida	Milakute-Julianka	Litva, 1985-02-13	Litva	Publincak 1116290	
13	Richardas	Substiva	Litva, 1984-02-25	Litva	Publincak 02179310	

NAPOMENA:
Boravilna pristajba naplatena u oplotu:
Luka ukrasje: Šibenik
Datum prijave: 2009-08-15

Prijava uređno zaprimljena dana 2009-08-15 u 21:15 sat.

REPUBLIKA HRVATSKA
MINISTARSTVO MORA, PROMETA I INFRASTRUKTURE
KATI
2009-08-18
2009-08-22
ANA PUBLIC JURISD

25-08-09 4.

Laivo rolė, išmarginta graikiškais antspaudais.

vaiko, o kartu ir stebiuosi tokiu elgesiu su Europos Sąjungos nariais.

- Bet mes keisime komandą ir bus naujas įgulos sąrašas. Ar nebus kliūčių kituose uostuose,- vėl domiuosi.
- Jokių problemų. Dabar turite “transit log” ir jis yra pagrindinis dokumentas, Jame nėra įrašo apie įgulos narius. Galite (o ir turite,- pataria draugiškai) pasirašyti naują įgulos narių sąrašą. Jame nurodykite, kad įgulos nariai nėra keleiviai, o laivas ne komercinis. Užrašykite “Crew list” ir neturėsite jokių problemų.

Šiame reise mes aplankėme ne tik Kroatiją ir Graikiją, todėl dabar žinau, kad niekur kitur, išskyrus šias dvi šalis, perdėtai nesidomima rolėmis ar laivo dokumentais. Taip, jų reikia, bet dažniausiai jie naudojami kitokiu tikslu. Dažniausiai juos uoste paima uosto operatorius kaip įkaitą ir grąžina tik po to, kai susimoki už stovėjimą. Antra vertus “Graikijos epizode”

patikėjau kroato žodžiais, kad nėra ko plaukti į Albaniją. O jei plauki, tai tik niekam nesakyk. Maždaug: jei plauki iš Kroatijos į Albaniją, sakyk kad plauki į Montenegro. O jei atplaukei į Graikiją ir buvai sustojęs Albanijoje, sakyk, kad atplaukei tiesiai iš Kroatijos. Montenegro irgi ne labai “švariai” skamba. Nežinau kodėl.

2009 rugpjūčio 25 dieną keičiasi komandos. Nauja komanda jau pernakvojo mieste ir šiandien 12:00 atvyksta į jachtą. Sena komanda turi 12:00 palikti laivą su visu savo turtu. Ji

Akropolio kalnas su Panteonu Atėnų fone.

jau atbūriavo 10 parų ir nuplaukė 638 jūrmyles. Instruktažas, deklaracijos ir komanda išvyksta į miestą maisto. O aš pradėdau rūpintis dyzelinu. Marinoje nėra degalinės. Degalus atveža maži sunkvežimiukai – cisternos. Man geranoriškai padeda mūsų tiltelio nuomotojai. Jie susiskambina su pardavėju ir jis atvažiuoja sekančios dienos ryte.

Mano paskaičiavimais turi tilpti apie 212 litrų dyzelino. Nuo automobiliuko iki laivo tempiama kokių 60 metrų ilgio žarna,

sujunginėta iš trumpesnių. Jos, pasirodo, užtenka iki pat tiltelio galo. Siunčiu Tėvą – “pažiūrėk, ar nunulins skaitiklį prieš pradėdamas pilti degalus”. Tėvas nespėja - degalai jau pilasi. Pripylus pilną baką atšoviau pistoletą ir graikas nusivilko žarną per tiltelį. Staiga žarna nutrūko per sujungimą. Į vandenį pasipylė dyzelis. Maždaug tiek, kiek telpa 60-ties metrų ilgio ir 10 cm storio žarnoje. Apie 30 litrų.

Prieinam prie automobiliuko, skaitiklis rodo 320 litrų. Negali būti, sakau. “Į jūsų baką telpa 400 litrų”, - atsako man graikas. “Taip, bet bakas nebuvo tuščias”, - argumentuoju. “Believe me my friend....”.

Panteonas Akropolio kalne.

Akropolio kalnas iš apačios.

Kai tik su “Tėvu” išgirdome šiuos žodžius, supratome, kad mus jau išdūrė. Graikas numetė 30 nuo skaitiklio, neva išsipylė, o mes permokėjome mažiausiai už 80 litrų dyzelio po 1.04 euro, t.y. mažiausiai 80 eurų padovanojome dėl to, kad esame ne vietiniai, kad pats “Dzeusas pasakė” plėšti visus užsieniečius.

Pamokytas šios istorijos Kretoje pats patikrinau benzovežio skaitiklio nunulinimo procedūrą. Kol nepasakiau, kad matau graiko gudrybę, tol skaitiklis nebuvo

nunulintas ir rodė maždaug tiek, kiek graikas nori iš mūsų pasipelnyti dykai. Kretoje apetitai mažesni, nei Atėnuose. Mus norėjo “nuskausminti” tik 32-iem litrais.

Nuomonė apie Graikiją dar labiau pabjuro. Atėnuose karšta, visi lekia nematytu tempu, atstumai dideli, mažai kas kalba angliškai, kelią parodo nusakydami tik kryptį, o apie atstumą

nieko nepasako (viskas yra už sankryžos. Ir taip pat buvo Kretoje). Paskutinis akordas – sąskaita marinos kavinėje vakare. Nuėjome išgerti alaus. kažkas iš įgulos buvo dieną. Alus 4 eurai. Nu ir dievai su juo. Tačiau kai vakare gavome sąskaitą ir alaus kaina buvo 8 eurai už bokalą, nusistebėjome. “Vakare alus brangsta”, - atsakė mums storalūpis graikas.

Atėnuose sutikome lietuvaitį Raimundą, kuris studijuoja graikų kalbą. Jam irgi Atėnai ir graikai nebuvo

prie širdies. Jis irgi pasakojo, kad šiandieninė Graikija – pinigais grįsta visuomenė. Tai liečia ir merginų meilę ir vyrų draugystę.

2009 rugpjūčio 26 dieną apsimokėjome marinoje apie 50 eurų už dvi paras, na ir vietinio tiltelio “operatoriams” dar 20 eurų (nusideram nuo pradinės 50 eurų kainos). Geriau sumokėti vietiniams 20 eurų, nei turėti problemų. Sutarus, kad jie iš mūsų pasipelnys, turėjome pilną “apsaugą” ir geranorišką elgesį stovėjimo metu. 12:52 išplaukėme iš marinos Alimos Atėnuose. Sekantis uostas – Heraklionas Kretoje.

Patarimas besiruošiantiems buriuoti Graikijoje – būkite budrūs krante. Čia jūs galite palikti žymiai daugiau pinigų, nei paliktumėte žinodami vietines kainas ir tvarkas. Nemokėkite iš anksto. Dvejokite. Derėkitės. Laukite. Žiūrėkite į akis ir žadėkite sumokėti rytoj. Bet koks žmogus su patirtimi Graikijoje gali suekonominti dvigubai. O bendra nuomonė apie Graikiją tokia: visi stengiasi apgauti kitus ir valstybę. Panašiai kaip Lietuvoje. Jei Lietuva toliau taip gyvens (o panašu kad įpročių mes nepakeisime), tai Lietuvą ištiks toks pats bankrotas, kuris ištiko Graikiją 2010-ais metais.

II-os dalies pabaiga. III-a dalis - Kreta.